

for, at Administrationen først skal have Veilighed til at behandle et Spørgsmaal om Berettigelse til Invalidforsørgelse, og laa taler for, at saadan Veilighed gives den, naar længere Tid er hængaaet, siden Sagen sidst forelaa for den, og Forudsætningerne for den tidligere Afgjørelse kunne være forandrede. Oversiddes Fristen, bliver Følgen af Lovforslagets Bestemmelse altsaa kun den, at Bedkommende paany maa indbringe sin Sag til administrativ Afgjørelse; tilfredsstillende denne ham ikke, har han paany den foreskrevne Frist til en Henvendelse til Domstolene.

Fristen formenes passende at kunne fastsættes til 18 Maanedes, og det vil da være i sin Orden, at Dommen, hvis den underkender den administrative Afgjørelse, faar tilbagevirkende Kraft for Tiden fra Fristens Begyndelse (det sidste Andragendes Indgivelse) at regne.

Naar det er fundet rigtigt at lade de forstjellige Frister regnes ikke — som det kunde synes naturligt — fra det givne Af-

slag, men fra det paagjældende Andragendes Indgivelse, da hidrører dette alene fra et Hensigtsmæssighedshensyn, idet Tilvebringelsen af fornødent Bevis for, at Afslag til et givet Tidspunkt er naaet til Bedkommende, kan forudsættes let at ville medføre Vanstueligheder og Tvivl. Fristen er af Hensyn hertil foreslaaet rigeligere, end den behøvede at være, hvis den skulde regnes fra Meddelelsen af den administrative Afgjørelse.

Til § 4.

Medens det paa den ene Side er fundet rigtigt hurtigst muligt at affjære al Tvist med Hensyn til Efterbetaling for en længere Aarrække, har man paa den anden Side ikke kunnet finde det forsvarligt at afgjøre Spørgsmaalet ad Lovgivningsveien i alle de Tilfælde, hvor Bedkommende, uden at kunne være paavirket af Hensyn til nærværende Lovforslag, alt har bragt Sagen frem til Domstolenes Afgjørelse.